

DAVID SAFIER

SLEČNA MERKELOVÁ:

Vražda na zámku

Angela Merkelová na dôchodku chytá druhý dych!

DAVID SAFIER

SLEČNA MERKELOVÁ:

Vražda na zámku

Preložila Martina Šturcelová

IKAR

David Safier

MISS MERKEL: MORD IN DER UCKERMARK

Copyright © 2021 by Rowohlt Verlag GmbH, Hamburg

Translation © 2023 by Martina Šturcelová

Cover design © František Hříbal

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9011-2

*Marion, láske môjho života.
Benovi a Danielovi,
ďalším dvom žiarivým svetlám
v mojom živote.
Som na vás hrdý!
A Marovi, samozrejme.*

1

„Potrebujem si sadnúť,“ povedala Angela a sadla si na zvetranú drevenú lavičku, ktorá stála na štrkovej cestičke a poskytovala fantastický výhľad na jazero Dumpfsee. Z čela si zľahka utrela pot malou bavlnenou vreckovkou, ktorú kedysi dávno dostala od dalajlámu. Rada by vyhlásila, že má za sebou niekoľko hodinovú túru v neznesiteľnej letnej horúčave, no v skutočnosti sa prechádzala dvadsaťpäť minút pod lúčmi príjemného májového slnka. Po všetkých tých rokoch v Berlíne, keď za deň spravila desaťtisíc krokov iba počas koronakrízy, lebo chodila hore-dolu po kancelárii ako tiger, bola na tom fyzicky biedne. Zrejme nejaký čas potrvá, kým si jej telo, ktoré zvládlo odhadom tritisíc štátnych banketov, opäť vybuduje čosi, čo sa aspoň podobá na kondíciu.

Zahľadela sa na nenápadným spôsobom očarujúcu malú vodnú plochu presne podľa jej vkusu. Trstie s dokonalou dĺžkou sa ladne hojvalo v mierne teplom vetre. Voda mala dokonalú modrú farbu, krídla vtákov vyzeral pôvabnejšie než všetky baletné súbory, ktoré kedy Angela videla. A vďaka štátnym návštevám po

celom svete ich videla dost'. Medzi najväčšie výkony jej vôle patrila sedemhodinová čínska opera, na ktorej sa jej, aj napriek časovému posunu, podarilo nezačať vedľa čínskeho prezidenta.

Tu na lavičke pri jazere a pri takom počasí jej Berlín nechýbal ani trochu, hoci si na život v novom bydlisku v Klein-Freudenstadte pri spomínanom Dumpfsee ešte úplne nezvykla. Ako by aj mohla? Bola tu iba šesť týždňov. Párkrát sa už síce prešla po malebnom okolí, ktoré bolo očarujúce rovnako nenápadným spôsobom ako jazero, no na pocit udomácnenia to nestačilo. Podarí sa jej to niekedy?

Alebo už po niekoľkých týždňoch zatúži po dôvernej hektickej existencii v Berlíne, ako sa obával jej manžel a ona trochu tiež? Pritom mu svätosväte sľúbila, že jeseň života strávia spolu v pokoji. Čo by sa vlastne stalo, keby svoj sľub porušila? Vydržalo by to ich manželstvo, v ktorom jej muž jestvoval veľmi dlho v úzadí?

„Deje sa niečo, zlato?“ spýtal sa Achim. V skutočnosti sa volal Joachim, no počas štúdia si uvedomil, že Achim je nenútená prezývka. Ako kvantový chemik totiž zatiaľ nepoznal skutočný význam slova *nenútený*. Stál pred Angelou v bielej košeli s krátkymi rukávami a v modrých polodlhých nohaviciach, spod ktorých vykúkali krátke chlpaté nohy. Na nich mal sivé turistické topánky, na ktoré ho nahovorila mladá predavačka, lebo sú vraj veľmi moderné. Angela milovala svojho Achima okrem iného aj preto, lebo nemal poňatia, čo je vkusné a čo nie. Navyše bol čestný a nevedel klamať. Často uvažovala: Prečo nie sú všetci

muži takí ako môj Achim? Vzápätí si dala aj odpoveď: Keby boli všetci rovnako jemní, ľudstvo by neprežilo.

„Niečo som sa ťa pýtal, zlato,“ pripomenul Achim. Stále si o ňu robil starosti.

„Nič sa nedeje, Pampúšik. Iba mi je trochu teplo,“ odvetila Angela.

Achim vytiahol z ruksaka ešte z čias NDR starú fľašu s vodou, z ktorej píjaval jeho otec už pred časmi NDR. Voda z nej mala kovovú príchuť, no Angelu napriek tomu osviežila.

„Možno by si nemala pobehovať v tom svojom zvyčajnom odeve,“ nadhodil Achim.

Angela sa naozaj obliekla tak ako kedysi do práce. K čiernym nohaviciam si vzala jedno z mnohých farebných sák – dnes zelené. Turistické oblečenie, ktoré si kúpila pred piatimi rokmi, ostalo v jednej z neotvorených škatúl na sťahovanie.

„Keď pôjdeme cez víkend do Templina,“ povedala, „niečo si tam kúpim.“ Objednávanie cez internet neprichádzalo do úvahy. Vďaka odborníkom na digitalizáciu, od ktorých dostávala v predošlom živote pravidelné hlásenia, pridobre vedela, čo sa deje s údajmi nakupujúcich. Čo vlastne bolo Amazonu do toho, akú veľkosť nosí?

„Ako myslíš, zlato,“ zareagoval Achim. Hovorieval to často, pretože mal vďaka tomu oveľa ľahší život. A Angela tiež.

„Putin to spravil,“ ozvalo sa im za chrbtom. Pred šiestimi týždňami by táto veta Angele nedala pokoj niekoľko dní, možno aj týždňov. Teraz však znamenala, že treba z vaku vytriahnuť čierne plastové

vrecko. S ním v ruke Angela vykročila k dvojmetrovému chlapovi s vojenským účesom. Mal na sebe čierny oblek, na nose slnečné okuliare. Štyridsaťpäťročný ochrankár Mike nosieval sako vždy zapnuté, aby zakryl mierny nábeh na brucho. Vedľa Mika sa krčil Putin. Nie ruský prezident, ale malý svetlý mopslík s čiernym fľakom okolo ľavého oka, ktorého Achim priniesol z útulku a daroval Angele v deň jej odchodu do dôchodku. Roztomilé zvieratko malo Angele pomôcť konečne prekonať strach zo psov. A keďže Putin, nie mopslík, ale ten skutočný, raz nechal v jej prítomnosti voľne behať veľkého čierneho psa, pretože vedel o jej probléme, pomenovala Angela prítulného psíka po ruskom prezidentovi.

„Môžem to zdvihnúť aj ja,“ ponúkol sa Mike. Angela vedela presne odhadnúť, kedy druhá strana myslí svoju ponuku naozaj vážne a kedy nie. Bolo to viac než jasné. Mike tajne dúfal, že sa k malej kôpke zohne Angela.

„To je od vás veľmi milé,“ vyslovila šibalsky a podala mu vrecko.

„Ehm, to je predsa samozrejmé,“ zareagoval sva-lovec, ale hlas mu vzhľadom na nepríjemnú úlohu trochu vibroval. Islamský atentátnik by ho určite vyviedol z rovnováhy oveľa menej. Mike bol schopný dvomi prstami z niekoho takého spraviť slintajúceho chudáka. Skôr než chytil vrecko, bývalá spolková kancelárka sa sklonila so slovami: „Spravím to ja. Som zvyknutá upratovať po Putinovi.“

Potom sa poobzerala. Kôš nebol nikdy nablízku, keď ho človek potreboval.

„Mám to vziať?“ spýtal sa Achim, ktorý sa neštítal takmer ničoho. Pavúkov ani Donalda Trumpa.

„Odnesiem to,“ usmiala sa Angela.

„Kto má rád mopslíka, pri výkaloch nevzlyká.“

„Čo som ti hovorila o tých tvojich slovných hračkách, Achim?“

„Mám s nimi azda skončiť?“

„Presne tak.“

„No dobre,“ vzdychol Achim. „Ak chceš, prestanem.“

Angela ho voľnou rukou pohladila po líci a dodala: „A s týmto pekným predsavzatím pôjdeme domov.“

„Až kým tam neprídeme,“ zaškeril sa Achim. Drzý úsmev používal ako tajnú zbraň a Angela si vtedy nevedela pomôcť. Zakaždým sa usmiala aj ona. Rovnako tentoraz. Nato sa otočila k svojmu osobnému strážcovi. „Jestvuje aj kratšia cesta do dediny? Rada by som kúpila jablká na koláč a obchody sa čoskoro zatvárajú.“

Skoré zatváracie časy patrili medzi mnohé rozdiely Klein-Freudenstadtu a Berlína, pri ktorých si Angela nebola istá, či sú milé alebo skôr otravné.

„Jablkový koláč?“ spýtal sa Mike. Zbožňoval koláče a Angela si uvedomovala, že oceňuje jej pekárske schopnosti. Zároveň sa pritom bál o svoju vyšportovanú postavu a kondíciu. Za ten čas, čo ho pridělili k Merkelovcom, pribral aj napriek tvrdému tréningu dve kilá a tristo päťdesiatosem gramov. Achim také problémy nepoznal, mohol jesť, koľko chcel a nestučnel ani o gram. Bola to jedna z vlastností, ktoré Angela manželovi trochu závidela. A Mike medzičasom tiež.

„Jablkový koláč,“ potvrdila Angela. Odkedy žila v Klein-Freudenstadte, piekla koláč každý deň – jahodový, hruškový, slivkový. Podľa toho, čo predávali na trhu pred malým kostolom. Nepiekla len preto, aby zabila čas, ktorý jej ešte pred niekoľkými týždňami zaplňali rôzne porady. Pečenie zbožňovala. V inom živote by zrejme nebola vedkyňou a političkou, ale cukrárkou. V jednom z paralelných vesmírov, v ktoré ako fyzická verila, iná Angela pravdepodobne celé dni vypekala maslové koláče a robila tvarohové gulky. Možno dokonca jestvoval vesmír, v ktorom pečúca Angela nepriberala.

„Cez les,“ oznámil Mike po nahliadnutí do mobilu. „Tadiaľ je to do mesta rýchlejšie.“

„Tak teda poďme,“ uzavrela Angela a rozhodne vykročila k lesu. Za ňou nasledovali Achim, Mike a Putin na malých krivých nožičkách. Bol rád, že jeho panička nepatrí medzi najrýchlejšie chodkyne.

Ani nie po sto metroch začuli dupot koňa. Po ďalších päťdesiatich metroch sa zjavil muž, ktorého mŕtvolu nájde Angela o niekoľko hodín neskôr v hladomorni.

2

Na barónovi Philippovi von Baugenwitzovi nebolo najpodivuhodnejšie to, že jeho čierny žrebec pôsobil tak ušľachtilo, akoby chcel v ostatných koňoch na dostihoch v Ascote vyvolať komplex menejcennosti. Ani to, že barón svojho koňa oslovil pri zastavovaní Ferdinand. Nie. Najčudnejšie bolo, že Philipp von Baugenwitz mal na sebe rytierske brnenie.

„Človek by si pomyslel, že v živote videl už všetky verzie bláznov,“ začula Angela hundrať svojho osobného strážcu, ktorý cválajúceho rytiera rýchlo ohodnotil ako neškodného.

Angela si už dávno odvykla od podobného uvažovania. Roky v politike ju naučili, že sa vždy môžu objaviť ešte väčší blázni. Ani ona však nevedela potlačiť údiv, zatiaľ čo mopslík Putin sa pred koňom ukryl za jej nohami a Achim znalecky zdvihol obočie. V detstve to odkukal od veliteľa Spocka zo západného vysielania *Star Treku*.

„Naozaj ste to vy!“ zadunelo spod helmy. „Teším sa na naše stretnutie už od chvíle, keď som sa dopočul, že ste sa prisťahovali do Klein-Freudenstadtu.“

Podľa hlasu sa dalo predpokladať, že muž pod helmou má okolo päťdesiat rokov. Angela si všimla jeho spôsoby. Určite zaregistroval vrecko so psími výkalmi v jej ruke, no nekomentoval to.

„Nepochybne sa čudujete, prečo mám na sebe brnenie,“ hovoril muž ďalej.

„Skutočne mi to zišlo na um.“

„Dnes večer organizujem vo svojom zámku stredoveký vínný festival a chcel som vyskúšať, ako si poradím s výzbrojou svojho dávneho predka Balduina. Musím povedať, že mi to ide skvele! Budem ju mať na sebe aj dnes večer. Istotne ste v meste videli plagáty o festivale, však?“

„Dostali sme aj leták.“ Angela si na to dobre spomínala, lebo papier jej doniesla tínedžerka s vlasmi namaľovanými namodro. Bola pritom taká zaneprázdnená mobilom, že bývalú kancelárku ani nezaregistrovala. Angela už desaťročia nezažila, že by ju niekto nespoznal. Spočiatku to pôsobilo iritujúco, ale po chvíli veľmi oslobodzujúco.

„Môžem dnes večer počítať s vašou účasťou?“ zaračotil nádejne Philippov hlas.

Dovtedy to Angele vôbec nenapadlo. S Achimom sa pôvodne chcela najprv zabývať v ich hrazdenom domčeku. Teraz sa však pýtala sama seba, ako sa má usadiť v obydlí, kým si neprivykne na okolie, v ktorom ten dom stojí. A čo bolo na to ideálnejšie než slávnosť, na ktorú prídu viacerí miestni obyvatelia?

„Porozmýšľam,“ odpovedala Angela. Za chrbtom začula tichý povzdych. Pochádzal od jej osobného strážcu Mika, ktorý už predtým oznámil, že počas

svojho dnešného voľného večera by si rád doprial pohár v miestnom džinovom bare s názvom Aladinov džin. Bol to najsvetáckejší bar v Klein-Freudenstadte, čo sa nejavilo až také ťažké, keďže bol jediný. Okrem neho sa dalo ísť ešte do dedinskej krčmy, ktorá sa volala Dedinská krčma. Nie div, že z toho Mike nebol nadšený. Keby musel na Angelu dohliadať na slávnosti, nesmel by vypiť ani kvapku vína. Služba je skrátka služba a džin je džin.

Angela sa zadívala na Achima, ktorý znovu zdvihol obočie. Tentoraz druhé. Rokmi sa v tom skutočne zdokonalil. Pamätala si, samozrejme, svoj sľub, že si spolu večer pozrú živé vysielanie *La Traviaty* z Newyorskej metropolitnej opery. Achim špeciálne na tento účel kúpil v zľave veľkoplošný televízor. A pri programovaní diaľkového ovládača zase raz dokázal, že na kvantových chemikoch je každodenná technológia jednoducho priveľa. Ovládač začal fungovať až vtedy, keď po ňom prebehol Putin svojimi malými labkami. Akú kombináciu tlačidiel mopslík stisol, ostalo tajomstvom, ktoré nemal šancu vyriešiť nijaký kvantový chemik.

Achim ani Mike teda nerobili od nadšenia kotrmelce pri predstave, že by večer šli na vínnny festival, hoci neohrabaný Achim by si pri nich aj tak asi posunul nejaký ten krčný stavec. Napriek tomu Angela nechcela ponuku odmietnuť. Bola na oslavu vo svojej novej domovine priveľmi zvedavá a dúfala, že sa jej tam zapáči.

„Neofutujete. Uvidíme sa dnes večer!“ zvolal barón plechovo a odcválal.

„Dúfam, že nie,“ vykĺzlo Achimovi.

„Možno to bude zábava,“ namietla Angela.

„Chceli sme si pozrieť *La Traviatu*!“

„To predsa môžeme.“

Achim na ňu vyvalil oči.

„Existuje niečo také ako nahrávanie,“ dodala Angela s úškrnom. „Ak necháme Putina, aby sa ešte párkrát prešiel po ovládači, určite to tlačidlo nájde.“

„Hahaha,“ zavrčal Achim. Mal talent na všeličo, ale pohotovosť mu chýbala.

„Pozrieť sa, ako sa v tejto dedine oslavuje, bude určite príjemné, Pampúšik.“ Áno, Angela dodávala oslovenie Pampúšik aj strategicky, ak potrebovala dotlačiť manžela k niečomu, na čo nemal chuť. Tak ho napríklad dostala na program pre ženy skupiny G7. Napriek tomu, že namiesto Michelle Obamovej pozvali Melaniu Trumpovú.

Achim zaváhal.

Angela s úsmevom pokračovala. „Nie si vôbec zvedavý, ako vyzerá tá tvár pod helmou?“

„To sa dá aj vygúgliť,“ zahundral Achim.

„S tým vám pomôžem,“ ozval sa Mike a vytiahol mobil.

Angele bolo jasné, že sa jej osobný strážca ešte nevzdal nádeje na návštevu baru. „Ak jeho fotku nenájdem na internete, zavolám kolegom z Federálneho úradu kriminálnej polície. Keby nemali nijakú ani oni, môžu mu napichnúť mobil alebo ho odfotiť dronom.“

„Dnes večer si ho všetci obzrieme naživo a vo farbe,“ vyriekla Angela rutinne záverečné slovo. Achim a Mike sa nevrlo zamračili, sklonila sa teda

k Putinovi, pohladkala ho po hlave a podotkla: „Ty dostaneš na večeru trochu chutného kurčáťa.“

Mopslík sa potešil. *Kurča* patrilo medzi slová, ktorým rozumel. Spolu s výrazmi *sadni*, *miesto* a *môžeš vyskočiť na gauč*, *aj keď sa Achim durdí*.

Angela vykročila s vreckom s výkalmi v ruke. Prítom uvažovala, ktoré sako si vezme na slávnosť.

3

Ludia v Klein-Freudenstadte si za posledných šesť týždňov na Angelinu prítomnosť zvykli. Bývalú političku, samozrejme, registrovali, keď tak ako teraz kráčala po starom trhovisku s manželom, mopslíkom a telesným strážcom, no už si s ňou nechceli robiť selfie. Takmer na ňu nezízali ani si o nej nešepkali poznámky, ktorým kde-tu chýbala trocha slušnosti. Angela bola presvedčená, že po dvoch, troch mesiacoch si na ňu obyvatelia nadobro zvyknú.

Konečne našla kôš na vrecko a vliekla sa po trhovisku. Aj na človeka bez sklonu k prehnanej sentimentalite, akým bola Angela, pôsobila tržnica priam idylicky. V desiatich stánkoch predávali regionálne potraviny – syr, biomäso, zeleninu a ovocie, med, dokonca víno z malej barónovej vinice. Angela si povedala, že plody vzácného viniča ochutná radšej na slávnosti a vybrala sa rovno k stánku s bioovocím. Tam oslovila žoviálnu, trochu oblú predavačku pred päťdesiatkou v modrých náprsenkových nohavičiach a s bielo-modrou šatkou na hlave: „Dobrý deň, prosím si sedem jablák.“

„Vezmite si osem!“ navrhla predavačka.

„Budú potom za kus lacnejšie?“

„Nie, ale budete ich mať viac.“

Angela sa usmiala. „Vezmem si teda osem.“

„Neofutujete.“

Angela si zobrala hnedé papierové vrecko s jablkami a Achim medzitým zastal s Putinom pod pazuchou pri stánku s vínom. Pes bol očividne ešte v úbohejšom stave ako jeho panička. Ak to takto pôjde ďalej, mopslík skončí na diéte a Angela zrejme tiež.

Achim si dal medzitým pri stánku vysvetliť všetko o pestovaní viniča v okrese Uckermark. Rád počúval kadejaké rady a nakoniec nič nekúpil. Angelu udivovalo, že ešte nikde nedostal zákaz vstupu do obchodu.

Ochrankár Mike stál o niekoľko metrov ďalej a pohľadom skenoval trhovisko, či niekde nečíha nejaké nebezpečenstvo. Angela mala pocit, že si mohol ušetriť námahu. Veď čo by sa jej tu mohlo stať? Klein-Freudenstadt bol také zaspaté mesto, že o jeho existencii určite nepočuli ani priemerní atentátnici. A vôbec, kto by niečo získal jej vraždou? Zámerne sa stiahla z očí verejnosti. A mienila urobiť všetko, aby to tak aj ostalo. Neplánovala chodiť do diskusných relácií ani písať komentáre do novín či robiť prednášky a liezť na nervy ľuďom, ktorí nastúpili po nej. Nebažila po mieste v dozorných radách ako iní bývalí spolkoví kancelári, aby zarobila ešte viac peňazí, než potrebuje normálny človek.

Práve sa chystala drgnúť do svojho telesného strážcu a podpichnúť ho, aby sa uvoľnil, keď sa pred

ňu postavila tehotná žena tmavej pleti. Mala okolo tridsaťpäť rokov, na sebe široké zeleno-ružové jarné šaty a v dlhých hladkých vlasoch zelenú čelenku. Angela doteraz v Klein-Freudenstadte nevidela veľa prisťahovalcov alebo ich potomkov. Taliansku zmrzlináreň vlastnil Srb, mäsiarstvo Müller zase chlapík z Taiwanu a predavačka v papiernictve pochádzala z mesta Schwäbisch Gmünd. Angela sa nazdávala, že aspoň jeden rodič tehotnej ženy pochádzal zo spriatelенých socialistických štátov NDR, teda z Mozambiku, Etiópie, Beninu...

„Dobrý deň, smiem vás osloviť?“ spýtala sa tehotná žena priateľsky.

„Práve ste to spravili,“ usmiala sa Angela rovnako prívetivo.

„To je pravda,“ uškrnula sa žena. Nie rozpačito, akoby ju niekto pristihol, ale veselo.

„Čo môžem pre vás urobiť?“ zaujímalo Angelu.

„Ja môžem spraviť niečo pre vás!“

„Čo?“

„Volám sa Marie Horstmannová.“

Také krstné meno u osoby tmavej pleti Angela nečakala.

„Riadirim turistickú centrálu v Klein-Freudenstadte.“

„Klein-Freudenstadt má turistickú centrálu?“ začudovala sa Angela.

„Máme otvorené iba dvakrát týždenne po dve hodiny, zvyšok času poberám podporu.“

„A čo pre mňa teda chcete vykonať?“

„Mohla by som vám ponúknuť obhliadku po našom

mestečku a porozprávať vám všetko, čo o ňom treba vedieť a čo nie je na wikipédii.“

„Tam sú iba dva odseky a jeden z nich upozorňuje, na to, aby si človek Klein-Freudenstadt nepomýlil s Klein-Freudenstedtom v Badensku-Württembersku.“

„Toho, kto to napísal, zrejme navigácia dovedla do nesprávneho kúta Nemecka,“ usmiala sa Marie.

„Dávalo by to zmysel,“ prikývla Angela.

„Prezradím vám, ktorý pastor nášho Kostola svätého Petra,“ Marie ukázala na malý dedinský kostol, ktorý na Angelu pôsobil očarujúco správnym nenápadným spôsobom a stál na začiatku námestia, „vypil omšové víno a potom celý deň nahý vyzvával na zvonoch. Poviem vám aj, prečo sa čierny kameň pred kostolom volá Kameň slz a ako kedysi barón Balduin von Baugenwitz umrel vo svojom brnení.“

Angelu mierne striaslo. Súčasný barón, ktorého krátko predtým stretla v lese, mal teda na sebe to isté brnenie. Buď mal záľubu v morbidnosti, alebo bohvieako neuvažoval o tom, čo robí.

„To znie veľmi napínavo,“ odvetila Angela. Nič z toho, čo jej mladá žena práve spomenula, nestálo v spise Federálnej spravodajskej služby. Prečítala si ho totiž vo svojej bývalej kancelárii a pomyslela si: Také nenápadné miesto je pre mňa to pravé.

„Čo poviete na zajtrajšok popoludní o štvrtjej?“ navrhla Marie.

„Nemám v pláne nič iné,“ odvetila Angela vetou, ktorú naposledy vyslovila koncom predošlého tisícročia. „Pôjdu s nami aj môj manžel a osobný strážca.“

„Tri predané lístky,“ usmiala sa sprievodkyňa. „To je tento rok rekord.“

„Nesiem skvelú správu,“ oznámil Achim a podišiel k nim.

„Mám rada dobré správy,“ zareagovala Angela. Naučila sa tešiť z každej vzácnej maličkosti.

„Predsa len si môžeme pozrieť *La Traviatu* naživo.“

„Dávajú ju v iný deň?“ začudovala sa Angela. Ihneď si však uvedomila, že to nie je možné. Jej Achim sa totiž nikdy nemýlil, pokiaľ šlo o dátumy, časy a fakty.

„Nie, predstavenie je dnes, no nemusíme ísť na vínnny festival.“

„Nie?“

„Vino, čo tu pestujú, je veľmi slabé, a to som sa vyjadril veľmi zdvorilo.“

„Pampúšik, nejde mi predsa o víno.“

„Nie?“

„Nie.“

„Som zmätený.“

„Taký bývaš často.“

„Asi máš pravdu.“

„Dôležitejšie je spoznať ľudí, ktorí tu žijú. A keď už sme pri tom, toto je Marie Horstmannová, vedie turistickú centrálu Klein-Freudenstadtu.“

„Teší ma, volám sa Achim Sauer. Sauer ako kyslý, teda opak sladkého.“

„Aj mňa teší,“ kývla hlavou Marie.

„Dnes večer idete, dúfam, na slávnosť aj vy,“ prehodila Angela. Mladá žena, ktorá doteraz pôsobila veľmi veselo, odrazu stuhla a odvetila iba strohé nie. Angele sa dokonca zdalo, že sa mierne roztriasla.